

værftet havde sørget for, at denne private Leverandør havde forsikret dem mod Ulykkestilsælde for et Beløb af 1,000 Kr., der var altsaa i saa Henseende fra Marinens Side gjort, hvad der kan forlanges, men ellers var det aldeles fremmede Arbejdere. Nu da de altsaa omkom der, have de efterladte ogsaa faaet disse 1,000 Kr., for hvilket Beløb Arbejderne vare forsikrede. Jeg mente straks at kunne forsvare at give 100 Kr. for den enes Vedkommende til hans Ekte og for den andens Vedkommende til Moderen til Barnet. Jeg har foreslaaet disse 200 Kr. tilligemed andre 200 Kr. som en Gave en Gang for alle. Selvfølgelig kunde vi allesammen ønske, at der kunde gives mere, men jeg kan ikke se, at det kan forsvares at anvende Statens Penge saaledes, og hvis jeg forlangte mere, er jeg overbevist om, at jeg næppe vilde finde Tilslutning hos dem, der skulle betale Pengene. Jeg mener altsaa, at der i Virkeligheden er gjort, hvad der kan gøres. — Egesom det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (R. M. Klaujen) beklager jeg, at de Understøttelser, jeg har foreslaaet for Helsingørs og Dragørs Lodser, ere blevne nedsatte, for Helsingørs Vedkommende med 20 pCt. og for Dragørs Vedkommende med 10 pCt. Det ærede Medlem har Ret i, at det virkelig, og navnlig maaste for Helsingørs Lodseri, er meget smaat med Indtægterne, og jeg kan føje til, at der er kommet Anmodning fra Helsingørs Lodser allerede for længere Tid siden, om de ikke kunde faa et Laan, enten paa det forventede Tillæg, eller i hvert Fald et Laan, som de kunde tilbagebetale senere, idet de alle sammen fæde meget smaat i det. Jeg beklager derfor, at kun det ene Medlem af Udvalget har kunnet følge mig fuldt ud, men det er selvfølgelig en fri Sag for Udvalget, og Helsingørs og Dragør Lodser maa jo være glade ved, hvad der bliver bevilget dem, hvilket jo dog ikke er saa lidt. — Der er endnu en mindre Nedsættelse, som jeg vil henvende mig nærmere om til Udvalget; hvis jeg kan faa et Møde med det inden 3dje Behandling, kan jeg maaste udvikle det nærmere. Det er med Hensyn til Dampskibshjælp ved Dragør Lodseri, Endringsforslag under Nr. 58. Dragør Lodseri har jo været nødt til, for virkelig at kunne være Skibsfarten til Gavn, at leje et Dampskib, og naar man nu opgør, hvad den forøgede Indtægt er, som Lodseriet sandhynligvis har haft paa Grund af Dampskibet, kan jeg efter de Papirer, jeg har faaet, ikke ansætte den til mere end 400 Kr. Sagen er i øvrigt temmelig vidtløftig at gennemgaa, men hvis jeg kan faa en Samtale med Ud-

valget, kan jeg maaste nærmere udvikle den. Jeg mener, som sagt, at den samlede Indtægt, Dampskibet har bragt, ikke har været mere end 400 Kr., medens det har kostet dem henimod 1,300 Kr. eller nøjagtig 1,275 Kr. Jeg synes derfor, at det vilde være ret rimeligt, om de fik disse 1,275 Kr. igen. Udvalget har kun givet dem Halvdelen, de have altsaa i Virkeligheden efter min Mening snarere haft et Par Hundrede Kroners Tab ved at leje en Damper, uden hvilken de intet vilde have kunnet udrette, og det synes jeg, vilde være Uret. Dertil skal jeg føje, at der i de senere Aar bevilges Beløb i lignende Djemed baade til Helsingørs og Rjøbenhavns Lodserier. Der gives 5,000 Kr. aarlig til Helsingørs Lodseri, og i Aar er der bevilget 6,000 Kr. for det halve Aar — for Fremtiden vil det altsaa formentlig blive 12,000 Kr. aarlig — til Driften af den Damper, som Rjøbenhavns Lodser have. Jeg synes derfor, at naar Dragørs Lodser have lejet en Damper i den virkelig meget vanskelige Æstid, som vi have haft i Vinter, saa kunde man nok gaa lidt videre end til — og det endda kun knebent — at erstatte dem det Tab, de have haft. Jeg skal derfor anbefale til Udvalgets nærmere Overvejelse, om det ikke maaste ved 3dje Behandling skulde kunne lykkes her at komme til et andet Resultat. For øvrigt har jeg intet som helst at bemærke til de øvrige Endringsforslag og maa i det hele taget paaståne den Maade, hvorpaa mine Tillægsbevillingsforslag ere blevne behandlede.

Bluhme: Jeg har tilladt mig at stille et Endringsforslag til det foreliggende Lovforslag. Det gaar ud paa at bevilge 200 Kr. til forhenværende Konsul A. F. Møller. Det er i Aar 50 Aar siden, at denne Mand første Gang satte Skibe i Gang mellem den sydlige Vestkyst og England for at fremme Eksporsten. Han bragte en Dampskibsforbundelse i Stand fra Hjerting til England, kæmpede i flere Aar for at fremme dette Foretagende og tilfattede sin Formue derpaa, uden at det lykkedes ham. At han blev ødelagt, skyldes til Dels de samme Forhold, som altid have gjort sig gældende paa Vestkysten, nemlig, at man ingen Havn havde, ingen Steder at søge ud fra. Han byggede ganske vist selv en Bro ud i Havet, men til at begynde med maatte han bringe Rødet ud til Skibet i aabne Baade. Broen byggede han senere med stor Bekostning, og det endte, som sagt, med, at han blev ruineret, paa samme Tid, som dette Foretagende gav Anledning til, at Opmærksomheden blev henvendt paa Rytten og Nødvendigheden af at